

Dopis od preláta (červenec 2014)

Blížící se blahořečení dona Álvara nás upomíná, abychom se na tuto událost dobře připravili. Prelát nás prosí, abychom zintenzivnili skutky milosrdenství k těm, kdo nám jsou nejvíce nablízku.

08.07.2014

Milovaní, ať mi Ježíš ochraňuje mé dcery a syny!

Nedávno jsme slavili liturgické slavnosti Těla a krve Páně a

Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a také památku Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Tyto svátky nám ukazují cestu k věčné blaženosti: vstoupit do probodeného Ježíšova Srdce vedeni Pannou Marií. Později jsme při slavnosti svatých Petra a Pavla upevnili své spojení s římským biskupem, s jeho osobou i jeho úmysly; a zároveň jsme také zvětšili svou touhu přinést Krista všem lidem. Opět jsme se tak nechali vést radou našeho Otce: **omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!**

Dne 26. června se již na mnoha místech stalo tradicí uctívat Boha sloužením nejsvětější oběti ke cti svatého Josemaríi. Prosím, aby se na jeho přímluvu v těchto místech a po celém světě dostalo mnoha duchovních plodů. V předvečer tohoto svátku, 25. června, se dovršilo sedmdesát let od kněžského svěcení dona Álvara. A zanedlouho si také připomeneme výročí jeho žádosti o

přijetí do Díla 7. července 1935. Tyto památné události mě vedou k tomu, abych se pozastavil u příkladu tohoto mého milovaného předchůdce a jeho neustálého soustředěného zájmu o duchovní i hmotné potřeby všech duší.

Když se dovršilo padesát let od jeho odpovědi na Pánovo volání, don Álvaro nám – zcela prostě – napsal: „Příběh mého povolání je příběhem důvěřivé a vytrvalé modlitby našeho Zakladatele, který se čtyři roky modlil – v té době mě dokonce ani neznal, jenom jedna moje teta mu o mně vyprávěla –, aby mi Pán udělil tuto velkou milost, tento po víře největší dar, který mi Bůh kdy mohl dát. Spolu s touto modlitbou a podněty našeho Otce tam působila také apoštolská činnost některých jeho synů, kteří mě pozvali, abych spolu s nimi dával hodiny náboženství a navštěvoval chudé Panny Marie, a později mě přivedli

do Ferrazské koleje a představili
našemu svatému Zakladateli.
Všechno učinil Pán.“¹

Stručně řečeno, don Álvaro
poukazuje na dvě podmínky pro to,
aby člověk z nebe dostal dar
následovat Krista a zcela se věnovat
rozšiřování jeho království. Na
prvním místě je to modlitba, hlavní
zbraň, kterou vlastníme my křesťané,
abychom získali boží dobrodiní.
Druhá podmínka je také zcela
zásadní a u této podmínky bych se
chtěl nyní pozastavit: je to služba
ostatním prostřednictvím skutků
milosrdenství.

Všechno učinil Pán, vysvětloval don
Álvaro. Ale On počítá s opravdovým
činným nasazením každého –
konkrétními skutky a osobní obětí
zaměřenými na duchovní a hmotné
potřeby svého bližního. Od svého
raného mládí bral don Álvaro velmi
vážně Pánova slova z jeho popisu

posledního soudu, která zachycuje sv. Matouš. Pán zve spravedlivé, aby se podíleli na jeho radosti, a své rozhodnutí zakládá na tom, že na zemi pomáhali těm nejpotřebnějším: *měl jsem hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít (...). Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali* .²

Ježíš byl velmi blízko nemohoucím lidem: chudým, nemocným, osamoceným... Přicházel k nim s vroucí láskou a chtěl, aby se jeho učedníci také vydali touto cestou. Když své oči každý den otevřeme dnešní chudobě a bídě, objevíme samého Ježíše Krista, který soucítil se všemi muži i ženami, s každým jednotlivě. A pokud k těmto osobám – ať už blízkým či vzdáleným – přistupujeme s milosrdenstvím, rukama se velmi zblízka *dotýkáme* nejsvětějšího Ježíšova lidství, jak

**ukazuje papež František: Jak dnes
mohu nalézt Ježíšovy rány?
Nemohu je vidět, jako je viděl
Tomáš. Ježíšovy rány nalézám,
když konám skutky milosrdenství.
To jsou v dnešní době Ježíšovy
rány.** ³

Je nám známo, že povolání dona
Álvara do Opus Dei onoho 7.
července 1935 bylo připravováno
působením milosti v jeho srdci a jeho
bratrskou láskou ke všem, a zvláště k
těm nejpotřebnějším. S dalšími
přáteli, kteří již znali Opus Dei, od
roku 1934 často chodíval do jedné
okrajové madridské čtvrti, kde učil
náboženství a navštěvoval chudé a
nemocné. A můžeme myslím říci, že
jeho první setkání se svatým
Josemaríou bylo přímým důsledkem
této činnosti, ve které nechyběla
příměš oběti. Víte, že jednoho dne
byl po skončení náboženství,
kterému učil děti z jedné farnosti

spolu s těmito svými přáteli,
přepaden skupinou lidí
nepřátelských katolické církvi a ti ho
ztloukli hasákem do hlavy. Způsobilo
mu to vážné zranění a velmi
bolestivou infekci, která trvala
několik měsíců a za následek měla
silnou neuralgickou bolest, která se
čas od času vracela. Nikdy si na toto
zranění nestěžoval ani nechoval
nejmenší zášť k těm, kdo mu je
způsobili. Dokonce se o této své
životní epizodě na veřejnosti takřka
nezmiňoval.

Nikdy nezapomněl, jak velké dobro
mu přinesly tyto katecheze, tyto
návštěvy nemocných a nemohoucích,
kterým velkoryse věnoval svůj čas.
Bůh jej takto připravoval na setkání
se svatým Josemariou, které mu mělo
naprosto změnit život. Tímto se
vysvětluje skutečnost, že se rozhodl
požádat o přijetí do Opus Dei pouze
po krátkém vysvětlení, v čem spočívá
duch Díla, a po pouhém jednom

rozjímání na duchovních cvičeních, které vedl náš Otec. Od té doby – když poznal, jak svatý Josemaría chtěl, aby studenti navštěvující Ferrazskou kolej chodili na tyto návštěvy potřebných a nemocných – se don Álvaro utvrdil v důležitosti – ne pouze teoretické, ale i praktické – skutků milosrdenství. „Styk s chudobou, s opuštěností,“ komentoval mnoho let poté, „způsobuje velký duchovní šok. Ukazuje nám, že se často zabýváme hloupostmi, které nejsou nic jiného než malichernosti a projevy našeho sobectví.“⁴

V Díle se vždy žil tento duch služby. Takto k nám mluvil svatý Josemaría: ***Opus Dei se zrodilo mezi madridskou chudinou, v nemocnicích a v těch nejubožejších čtvrtích; a chudým, dětem a nemocným stále věnujeme pozornost. To je tradice, která se v Díle nikdy nepřerušší, protože zde***

neustále budou chudí – také duchovně chudí, kteří určitě nejsou těmi nejméně potřebnými –, děti a nemocní: při katechezích, které konáme ve farnostech, kde je to nejvíce zapotřebí, a při návštěvách chudých Panny Marie.⁵

Jste si jistě dobře vědomi toho, že náš Otec neustále po celém světě podněcoval nespočetné iniciativy ve prospěch potřebných a don Álvaro kráčel stejnou cestou. Při setkání se staršími i mladými lidmi všechny vyzýval, aby se ujali těch nejméně protěžovaných, aby podporovali projekty řešící nouzi ve vzdělání či potřeby ve zdravotnictví i na pracovním trhu, projekty, které Boha přiblíží lidem a ti se pak přiblíží Jemu. Podněcoval tuto zodpovědnost také mezi podnikateli, továrníky, bankéři a obecně mezi muži a ženami s ekonomickými prostředky. Mluvil k nim o možnosti zřídit či

posílit takovéto iniciativy, na které by měli pohlížet jako na svou povinnost vycházející ze spravedlnosti a lásky mající utvářet křesťanskou činnost, z upřímné lásky ke všem našim bratrům a sestrám z celého lidstva.

Při jeho pastoračních cestách nebylo neobvyklé, že kvůli snaze o zlepšení hmotných nebo pracovních podmínek místa, které právě navštěvoval, naléhal na věřící a spolupracovníky Díla, aby zvážili nové nápady v tomto směru. Tak tomu bylo například i v roce 1987 při jeho návštěvě na Filipínách, když viděl nouzi mnoha tamních chudých; svým posluchačům navrhl, aby založili střediska profesní formace a sociální pomoci v Cebu a Manile, která nyní nádherně fungují. Jindy přijal prosby některých členů církevní hierarchie, kteří znali jeho kněžské srdce; to se přihodilo v Kongu během pastorační návštěvy v roce 1989. Na naléhání předsedy a

tajemníka biskupské konference podnítil některé věřící a spolupracovníky Díla, kteří již vedli zdravotní středisko, aby zvážili – zodpovědně a profesionálně –, zda by se nedalo přetvořit v středisko nemocniční, kam by se kromě domorodého obyvatelstva mohli obrátit kněží, řeholníci a řeholnice (včetně cizinců), kteří v této zemi pracovali. Tento projekt dodnes velmi úspěšně funguje a nabízí specializovanou asistenci formou hospitalizace i ambulantního ošetření.

Hnán apoštolským úsilím o uskutečňování sociálního učení církve doporučoval organizování škol křesťanského ducha k formování podnikatelů a manažerů, jak to před ním činil již svatý Josemaría. A nespokojil se s tím, aby byly zakládány pouze v rozvinutých zemích, ale trval na tom, aby se podobné projekty uskutečňovaly také

v zemích rozvojových; byl si totiž vědom jejich důležitosti pro řešení problémů plynoucích z nadměrných sociálních rozdílů.

V jednom ze svých pastoračních dopisů, když komentoval podobenství o milosrdném Samaritánovi, ukazoval don Álvaro nové nuance spojení spravedlnosti a lásky k bližnímu, věci tak charakteristické pro křesťany, kteří působí a posvěcují se uprostřed světa. „Snažit se v rámci možností řešit hmotné potřeby bližních a zároveň nezanedbávat další své povinnosti,“ psal don Álvaro, „jako to činil milosrdný Samaritán, je charakteristickým znakem spojení mezi kněžskou duší a laickou mentalitou.“⁶ Bůh nás především žádá, abychom posvěcovali svou profesní práci a běžné povinnosti plynoucí z našeho postavení. A v těchto činnostech – pokračoval don Álvaro – Pán „dovoluje, abyste se

setkali s nouzí a bolestí ostatních; tehdy je jasným znamením, že svou práci vykonáváte s kněžskou duší, když se problému nesnažíte vyhnout a nejste neteční; a neméně jasným znamením je, když tak konáte, a nezřeknete se přitom svých ostatních povinností, které máte posvěcovat.“⁷

Protože zde je nebezpečí, že sníme o pomoci národům a lidem velmi vzdáleným, ale přitom zapomínáme na potřeby těch, kdo jsou v naší blízkosti a doufají, že budeme trpělivě a laskavě naslouchat jejich starostem, že jim dáme vhodnou radu, zkrátka a dobře, že jim budeme věnovat svůj čas. Nastala tedy chvíle, abychom se zachovali jako ten hostinský z podoběnství, který k sobě přijal onoho zbitého muže a postaral se o něj. Při rozjímání nad jeho chováním don Álvaro poznamenal: „Všichni můžete při vykonávání své práce jednat jako on, protože jakákoli profesní činnost nabízí příležitost

pomocť potřebným lidem.“⁸ Mě i tebe, nakolik se nás dotýká bída těch, kdo vůbec nic nemají nebo jim chybí něco zcela zásadního? Reaguješ nadpřirozeně, když zpozoruješ žebráka? Když vidíš tolik nouze na některých kontinentech, jak se za tyto země a jejich obyvatele modlíš?

Svatý otec, který chudým a odstrkovaným lidem neustále věnuje pozornost, opakoval, že se obrací na všechny potřebné, ať už blízké či vzdálené. **Evangelium je pro všechny! Že máme jít k chudým, neznamená stát se „propagátory chudoby“ nebo něčím na způsob „duchovních žebráků“.** Ne, ne, tím se nechce říct toto. Chce se tím říct, že musíme jít za Ježíšovým tělem, které trpí; ale Ježíšovo tělo trpí také v těch, kdo ho nenacházejí svým studiem, svou inteligencí, svým vzděláním. Tam musíme jít! Proto se mi tak líbí výraz „jít na periferie“, na existenciální

periferie. Jít ke všem, od materiální, skutečné chudoby až po chudobu intelektuální, která je přece také skutečná. Jít na všechny periferie, všechny křižovatky. A tam pak sít evangelium svým slovem a svým svěděním. ⁹ _

Naplňují mě radostí zprávy o znásobování skutků milosrdenství, které se – s věrností duchu svatého Josemaríi – vykonávají na místech, kde jsme apoštolsky činní, ať již je to práce s mladými nebo s dospělými lidmi. Jednat láskyplněji s nemocným či nemocnou, která je u mě doma či v nemocnici, spolupracovat s charitami, nezanedbávat nezajištěné osoby v okrajových čtvrtích nebo „stydlivé“ chudé lidi, kteří svou situaci skrývají, dělat společnost lidem v domově důchodců nebo ve vězení, o které se nikdo nezajímá... Všechno toto nám navíc skvělým způsobem pomáhá připravit se na

blahořečení dona Álvara. Nedávno jsem vás prosil, abyste zjemnili svou duchovní přípravu na tuto událost; také skutky milosrdenství jsou součástí této přípravy. Zintenzivněte především *apoštolát zpovědi* – neexistuje žádný větší projev lásky k bližnímu než přiblížit k Bohu ty, kdo se od Něj pod tíhou hříchu nacházejí daleko.

Blahořečení milovaného dona Álvara znamená pobídku – o to prosím Pána a jeho matku Pannu Marii –, aby tisíce mužů a žen (a v první řadě my sami) více milovalo Krista a církvev. Prosme, aby tato událost byla prodchnuta bratrstvím a zároveň aby byla další příležitostí, kde bychom mohli předávat své přátelství a lásku všem těm, kdo v těchto letech putování Díla měli nějakým způsobem účast na jeho duchu a apoštolátu. Jsem si naprosto jist, že don Álvaro se bude zvláště

přimlouvav za každou z těchto žen a každého z těchto mužů.

Jako vždycky vás prosím, abyste se modlili za mé úmysly. Navíc se prosím modlete také za plody cesty do několika zemí Střední Ameriky, na kterou se chystám vydat v druhé polovině měsíce.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Pamplona 1. července 2014

1 Don Álvaro, Dopis z 1.7.1985 („Cartas de familia“, I, č. 173).

2 Mt 25, 35.40.

3 Papež František, Homilie z 3.7.2013.

4 Don Álvaro, Zápisky z rodinného setkání, 4.3.1988.

5 Sv. Josemaría, *Instrucción*,
8.12.1941, č. 57.

6 Don Álvaro, Dopis z 9.1.1993, č. 20
(„Cartas de familia“, III, č. 387).

7 *Ibid.*

8 *Ibid.*, č. 21 („Cartas de familia“, III,
č. 388).

9 Papež František, Promluva na
sympoziu římské diecéze, 17.6.2013.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-cervenec-2014/> (05.04.2026)